

4. De grote museumroof

Het museum. Het voelde als een straf en misschien was het dat ook wel. Mijn moeder wilde niet dat ik een hele zaterdag buiten ronddwaalde. Dat ik weer vies of stinkend thuiskwam, of dat er mensen met klachten zouden bellen. Dus had ze dit uitje bedacht. Ik vroeg me af of er een saaiere plek op aarde bestond.

Volgens mij niet.

Oké, misschien was er in een woestijn nog minder te doen, maar toch... Saai was het daar niet. Nee, juist niet. Helemaal niet zelfs. Het was daar heet. Veel te heet. Daar moest je overleven. Op zoek naar water. Waarschijnlijk zou je de verkeerde kant op lopen naar een fata morgana, of aangevallen worden door een slang. Nee, dat was allesbehalve saai. Dat was een groot, gevaarlijk avontuur.

De andere mensen hier zagen eruit als wandelende museumstukken. Oud, stoffig en vooral heel erg saai. Bij ieder schilderij of opgegraven scherfje bleven ze staan, lazen ze het bordje en knikten dan naar elkaar met een zogenaamd interessante blik in hun ogen. Alsof ze iets begrepen wat verder niemand hier snapte. Alsof ze slimmer waren. Maar vooral alsof ze het echt interessant vonden. Dat kon niet. Dat was onmogelijk.

Een museum was iets om mensen mee te straffen, door ze er op te sluiten met de saaiste voorwerpen uit de geschiedenis der mensheid.

Was Gozert maar hier...

‘Kijk eens, Ties,’ zei mijn vader. ‘Van deze pot is maar een klein stukje afgebroken. Verder is hij nog helemaal heel. En hij komt uit de tijd van de Romeinen.’

‘Zo, dat is bijzonder,’ was wat ik zei. Maar ik vond het helemaal niet bijzonder. Ook niet stom. Of irritant. Nee. Ik vond het vooral niets. Ik was compleet meningsloos. Zo saai was het.

Mijn moeder streek met haar hand over mijn haren. ‘Ik wist wel dat je het leuk zou vinden.’ Dat soort dingen wist mijn moeder altijd zeker, ook al waren ze helemaal niet waar.

Ik keek om me heen in de hoop Gozert ergens te ontdekken. Steeds wanneer ik overspoeld werd door saaiheid, was hij er om die weg te jagen, zoals een waakhond blaffend een inbreker het huis uit werkte. Jammer genoeg zag ik hem nergens.

Er schoot een muis over de vloer en geschrokken tilde ik mijn linkervoet op.

‘Wat is er?’ vroeg mijn moeder. Ze keek zoekend omhoog.

‘Een muis.’ Ook ik keek om me heen. ‘Maar nu zie ik hem niet meer.’

‘Echt waar?’ Mijn moeders stem sloeg over. Snel liep ze naar een houten bankje en ging daarop staan.

Mijn vader schudde lachend zijn hoofd. ‘Ik denk niet dat hier muizen rondlopen, hoor.’

Na een paar keer zoekend om me heen te hebben gekeken ontdekte ik de muis weer. Alleen was het niet zo maar een muis. Deze liep op zijn achterpoten en droeg een blauw bewakersuniform met een heel klein petje.

En hij was niet alleen.

Nee, ineens liepen er overal muizen. Honderden. Al lemaal in uniform en sommige zelfs met een knuppel zwaaiend in hun pootje.

Ik wist genoeg. Het was gedaan met de saaiheid. Snel raapte ik een propje papier van de grond en liet dat aan mijn moeder zien. 'Het was geen muis, maar een propje. Sorry.'

Opgelucht blies ze de lucht uit haar longen. 'Gelukkig. Ik heb zo'n hekel aan die beesten.'

Ik mikte het propje in de prullenbak, terwijl mijn vader mijn moeder weer omlaag hielp. Daarna liepen we met zijn drieën verder naar het volgende kunststuk, al kon je het beter een saaistuk noemen. Mijn ouders hadden er van alles over op te merken, maar ik hoorde ze niet meer. Ik was afgeleid door de muizen in uniform. Ze paradeerden door de zaal alsof ze al deze spullen moesten bewaken. Hier en daar stonden ze in groepjes bij elkaar. Anderen hielden weer de wacht onder een groot (en saai) schilderij.

En ineens veranderde alles. Het licht dimde en rode lasers kwamen tevoorschijn. Schijnwerpers schenen in het rond en de voetstappen van de muizen klonken als die van marcherende soldaten. Spannende muziek schalde door de ruimte, rechtstreeks uit een film vol

inbraken, achtervolgingen en mysteries. In het midden van de zaal viel een touw omlaag. Het zat bovenin aan een openstaand rooster vastgeknoopt, en er kwam iemand voorzichtig langs omlaaggeleden.

Gozert!

Hij zag eruit als een dief uit een oude tekenfilm. Een zwart-wit gestreept pak, een klein zwart maskertje voor zijn ogen en om zijn mond een grote zwarte zakdoek gebonden. Vlak boven de grond bleef hij stilhangen. 'Bro,' siste hij. 'Vandaag is de dag. Vandaag beroven we het museum.'

Ik grijnsde breed. Vlug keek ik over mijn schouder en zag dat mijn ouders over een vitrine gebogen stonden. Die letten even niet op mij.

'Wat ga je stelen?' vroeg ik zo zachtjes mogelijk.

'Ssst!' Gozert wees naar een groepje muizenbewakers. 'Overal loopt bewaking. Niet te hard praten.' Hij liet zich verder omlaagglijden en landde op de grond. Onhoorbaar.

Ik knikte en liep zo onopvallend mogelijk zijn kant op. 'Ik denk dat je het saaiste stuk moet meenemen. Om al die mensen hier te redden van de saaiheid.'

'Goed idee,' zei Gozert. 'Heb je iets in gedachten?'

Ik wees naar de Romeinse pot. 'Die. Mensen vallen daar spontaan van in slaap als ze er te lang naar kijken.'

'En dat kunnen we niet hebben,' zei Gozert. 'Kun jij die bewakers afleiden die erbij staan? Dan doe ik de rest.'

'Oké, wacht even.' Ik liep terug naar mijn ouders en tikte mijn moeder aan. 'Ik wil nog even bij de pot kijken.'

Ze glimlachte, alsof ik haar heel gelukkig maakte. ‘Dat is goed, Ties. Wil je dat we meelopen?’

‘Nee, hoor,’ zei ik. ‘Kijken jullie maar verder. Ik red me wel.’

‘We blijven wel een beetje in de buurt.’

Mijn vader zei niets. Hij staaarde me aan met een blik alsof ik hem net een heel moeilijk raadsel had verteld. Zelfs toen ik wegliep en over mijn schouder gluurde, zag ik dat hij me nog na stond te kijken. Pas toen mijn moeder hem aan zijn mouw trok, verdween die blik en ging hij verder met het museumbezoek.

En ik met de grote museumroof.

Ik liep niet rechtstreeks op de muizen af. Ik dwaalde een beetje rond en deed alsof ik toevallig bij de Romeinse Pot der Saaiheid aankwam. Ik keek in de vitrine, knikte een keer en wreef over mijn kin. ‘Kunstig,’ zei ik op deftige toon.

Een van de muizen keek op en glimlachte.

‘Alles in orde?’ vroeg ik vriendelijk.

De muis knikte. ‘Alles onder controle.’

Deze keer was het mijn beurt om te glimlachen. Ik wist niet zo goed wat ik moest zeggen om het gesprek op gang te houden. Het moest iets zijn wat de muizen interessant vonden. Iets waardoor ze even wat minder goed die pot zouden bewaken. Maar wat?

‘Kaas!’ riep ik uit.

‘Kaas?’ zei de muis.

De andere zei niets, maar keek toch ook omhoog.

‘Ja, kaas.’ Ik knikte. ‘Kaas overal. Grote stukjes. Kleine

brokjes. Met gaten. Zonder gaten. Kaas, kaas en nog eens kaas.’

‘Ik snap niet zo goed wat je bedoelt.’ De muis keek net zo moeilijk als mijn vader eerder deed.

‘O?’ Ik keek naar de klok. Tien voor drie. ‘Jullie hebben nog niet gehoord van het grote kaasfiasco van kwart voor drie?’

‘Nee...’

‘In de hal,’ zei ik. ‘Vijf minuten geleden. Een kaas-kunstwerk. Helemaal ingestort. Er ligt echt overal kaas nu. De schoonmakers komen zo om het op te ruimen en in de vuilnisbak te gooien.’

Achter de vitrine zag ik Gozert sluipen. Op zijn tenen. En bij iedere stap tilde hij zijn been overdreven hoog op.

De muizen keken naar elkaar en weer naar mij. Alsof ze me niet geloofden.

‘Echt waar.’ Ik probeerde het zo overtuigend mogelijk te laten klinken. ‘Oude kaas. Jonge kaas. Komijnekaas. Gatenkaas. Kruidenkaas.’

Achter ze raakte Gozert de vitrine aan, maar onmiddellijk ontplofte de hele situatie. Alarmen gingen af. Zwaailampen smeten hun gekleurde lichten door de ruimte. Er waren zelfs schijnwerpers die zoekend door de zaal heen en weer schoten. Gozert deinsde achteruit en de twee muizenbewakers schoten op hem af. En niet alleen zij. Van alle kanten kwamen bewakers naar hem toe gezwerm.

‘Missie afbreken!’ brulde Gozert en hij sprintte op het touw af, met meer dan honderd muizen achter hem.

‘Missie afbreken!’ Van boven kwamen zelfs vleermuizen omlaaggedoken, als bommenwerpers recht op hun doel af.

Maar deze keer brak ik de missie niet af. Deze keer zette ik hem door. Ik maakte de vitrine open, pakte de Pot der Saaigheid en klemde hem tegen mijn borst. Als een American football. Daarna begon ik te rennen. Ook op het touw af. Als ik de pot bij Gozert wist te krijgen, dan kon de missie nog slagen.

‘Ties! Wat doe je?’ klonk een bekende stem. Ik negeerde hem. De grote museumroof mocht niet mislukken.

Een van de grote deuren naar de hal vloog open. In de opening stond een bewaker. Een stier op zijn achterpoten, in een bewakersuniform. Door zijn neus hing een ring, en briesend veegde hij met zijn achterpoot over de grond. Dit was vast de baas van het hele zootje. De eindbaas. Zoals in een computerspel. Als ik die versloeg, had ik gewonnen.

Ik keek zoekend om me heen. Waar was Gozert? Ik had zijn hulp nodig. Maar Gozert had zo zijn eigen problemen. Hij hing halverwege het touw, met vleermuizen die om zijn hoofd cirkelden. Onder hem kropen tientallen muizenbewakers langs het touw omhoog. Klaar om hem te pakken.

Vanuit mijn ooghoek zag ik de stier aankomen. Ik probeerde hem nog te ontwijken, maar ik was te laat. Veel te laat. Hij beukte tegen me aan, sloeg zijn stevige voorpoten om me heen en klemde me vast. Ik kon geen kant meer op.

‘Gozert!’ schreeuwde ik. ‘Red jezelf!’

En dat deed hij. Hij wist het luchtrooster te bereiken, kroop erdoorheen en trok het snel achter zich dicht.

Meteen keerde de rust terug in het museum. De muziek viel stil. Het licht ging aan en alle zwaailichten en schijnwerpers verdwenen. Nergens was nog een muizenbewaker te zien. Ook de stevige voorpoten waar ik tussen zat geklemd, waren veranderd. Nu zagen ze eruit als heel gespierde mensenarmen.

Het was muisstil in het museum en iedereen staarde naar mij.

Ook mijn ouders.

Mijn moeder keek boos en bedroefd tegelijk. ‘Dus toch,’ zei ze. ‘Dus toch weer Gozert...’ Ze sprak zijn naam uit alsof het iets vies was.

Mijn vader schudde zijn hoofd. ‘Ties, Ties, Ties...’ Hij wreef over zijn gezicht. ‘Dit kan echt niet.’

De bewaker zette me neer, pakte de pot uit mijn handen en duwde mij naar mijn ouders. Eerst controleerde hij de Pot der Saaigheid en legde die toen voorzichtig terug op zijn plek. En daarna begon het gemopper.

De bewaker mopperde even hard op mij als op mijn ouders. En mijn ouders mopperden vooral op mij, en ondertussen boden ze hun excuses aan bij de bewaker. We moesten uiteindelijk zelfs mee naar een apart kamertje, naar de directeur, want die wilde een hartig woordje met ons spreken. Het ging precies hetzelfde als met de bewaker. Hij mopperde op mij en mijn ouders, die weer op mij mopperden en ondertussen steeds hun

welgemeende excuses aanboden. Volgens de directeur hadden we geluk dat de pot nog heel was. Zoiets kon echt niet. Hoe haalde ik het in mijn hoofd. En mijn ouders? Die moesten toch echt beter op hun kind letten. Voorlopig leek het hem beter als we niet meer in het museum kwamen.

En zo werd het alsnog een geslaagde middag.

Pas een uur later zaten we weer in de auto onderweg naar huis. Mopperen deden mijn ouders niet meer. Blijkbaar was hun mopperpot helemaal leeggemopperd.

‘Ik ga een afspraak bij dokter Kees maken,’ was het enige wat mijn moeder zei.

Mijn vader keek me via de achteruitkijkspiegel aan. Zelfs hij keek bezorgd.

Ik zei niets en staarde naar buiten. Daar rende Gozert in zijn strakke hardloperspakje. Als een elegante ballerina sprong hij over de obstakels, ontweek hij lantaarnpalen en rende hij zelfs over het water.

Dan stuurden ze me toch naar de dokter.

Nou en.

Niemand kwam tussen Gozert en mij.